

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a dr. Lovász Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. ifj. Ferenczy Attila ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2008. június 9. napján kelt 13.G.40.151/2007/14. számú ítélete ellen az alperes részéről 18. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán a 2009. január 14. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen az államnak - az illetékügyben eljáró hatóság felhívására - 900.000. (Kilencszázezer) Ft fellebbezési illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 180.000. (Egyszáznolcvanezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperest a perben nem álló "A" és "B" alapította 1.000.000.Ft törzstőkével. Az 1993. szeptember 18-án kelt 2/1992. számú taggyűlési határozattal a "B" tag által biztosított ingó és ingó apporttal a felperes törzstőkéjét felemelte. Az apportlista szerint a "C" ... hrsz-ú, valamint a "D" ... hrsz-ú ingatlanok forgalmi értéke 32.120.000.Ft volt. A változásbejegyzési kérelem benyújtását követően a felperesi tagok együttműködése megromlott. A felperes taggyűlése 1994. február 14-én a "B" tag szavazatával a másik tagot kizárta, ügyvezetői tisztségéből visszahívta, és a törzstőke felemeléséről hozott 2/1992. számú taggyűlési határozatot visszavonta. Ez utóbbi változásra vonatkozó kérelmet is a cégbírósághoz benyújtották.

A kizárt tag ("A") pert indított a tagkizáró és ügyvezetői tisztségéből visszahívó határozat felülvizsgálata iránt, a per tartamára a cégbíróság a változásbejegyzési eljárást felfüggesztette. A perbíróság 1996. február 28-án hozott ítéletével a tagkizáró határozatot hatályon kívül helyezte, ugyanakkor az ügyvezető tisztségéből visszahívó határozatot helybenhagyta.

A felperes 1995. május 3-ai kezdő időponttal felszámolás alá került. A felperes felszámolója a törzstőke felemelés bejegyzése iránti kérelmét fenntartotta, és a cégbíróság a kérelmének megfelelően az 1998. február 12-én kelt határozatával 1993. szeptember 18-ai hatállyal a törzstőke-felemelést a cégjegyzékbe bejegyezte. A "B" a bejegyző végzéssel szemben fellebbezéssel élt, a cégbíróság a fellebbezést hivatalból elutasította, a Legfelsőbb Bíróság az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

A "C" Körzeti Földhivatal az apportált ingatlanokra a felperes tulajdonjogát a felszámoló kérelmére 1998. március 4-ei hatállyal bejegyezte. A "B" fellebbezése folytán eljáró megyei földhivatal az elsőfokú határozatot helybenhagyta, majd a jogerős földhivatali határozat felülvizsgálata iránt indított perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság az 1999. október 13-án kelt K.20.419/1999/5. számú ítéletével a "B" keresetét elutasította és kifejtette, hogy az apportálással a felperes az ingatlanok tulajdonjogát megszerezte.

Azt megelőzően, hogy a "C" Körzeti Földhivatal a felperes tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezte, a "B" és az alperes 1998. március 19-én apport-csereszerződést kötött. A szerződésben a "B" az alperesnél (jogelődjénél) 1996. október 3-án végrehajtott törzstőke-emelés során az általa apportált szántó helyett - amelyekre a tulajdonosváltás bejegyzését a földhivatal elutasította - a "D" ... hrsz-ú ingatlanokat adta az alperes tulajdonába. Az alperes tulajdonjogát a „csereingatlanokra” nem jegyezték be, az ingatlan-nyilvántartás továbbra is 1998. március 4. napjától tulajdonosként a felperest tünteti fel.

A felperes felszámolója 1998. július 20-ai levelében tájékoztatta az alperest, hogy a Fővárosi Bíróság mint Cégbíróság 1993. szeptember 18-ai hatállyal a "B" tag által biztosított ingó és ingatlan apporttal megvalósult felperesi törzstőke felemelést a cégjegyzékbe bejegyezte és felszólította az alperest az apportált vagyontárgyak birtokbaadására. Leveléhez mellékelte a "B" végelszámolójához, "E" írt levelét is.

A felperes 2000. április 28-ai levelében ismételten kérte az ingatlanok birtokbaadását, de az alperes 2000. május 15-ei válaszlevelében azt közölte, hogy „az ingatlanok tulajdonosának tartja magát”.

A felperes a 2000. október 17-én benyújtott keresetében a Ptk.193.§-ára hivatkozással az alperes kötelezését kérte az apportált "C" és "D" ingatlanok és ingóságok kiadására vagy 37.336.288.Ft egyenérték és használati díj megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal érvelt, hogy a "C" ingatlan nincs a birtokában és arra nem is tart igényt. A "D" ingatlanokra állította, hogy a felperes törzstőke-emelése a visszavonó határozatra figyelemmel érvénytelen és hatálytalan volt, és a felperes a Ptk.117.§.

(2) bekezdésében előírt birtokbaadás hiányában tulajdonjogot egyébként sem szerezhette. Az ingókra nézve azt közölte, hogy azokat beazonosítani nem tudja. Viszontkeresetet terjesztett elő a "D" ingatlanokra nézve tulajdonjogának megállapítása és az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésének elrendelése iránt.

Az elsőfokú bíróság a kártérítés és a használati díj iránti követelés tárgyalását a 2001. szeptember 28. napján tartott tárgyaláson elkülönítette és még azon a napon kelt 2.G.11-00-040051/13. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy a perrel érintett ingatlanokat és a hozzájuk tartozó ingóságokat 15 napon belül bocsássa a felperes birtokába, egyúttal az alperes viszontkeresetét elutasította.

A Legfelsőbb Bíróság mint másodfokú bíróság a 2002. november 18. napján kelt Gf.VII.32.569/2001/5. számú részítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének az ingatlanok birtokba adására és az alperes viszontkeresetének az elutasítására vonatkozó rendelkezéseit helybenhagyta, míg az ingóságok birtokbaadása tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és ebben a körben az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Határozata indokolásában kifejtette, hogy a felperes a perbeli ingatlanokra nézve a törzstőke- felemeléssel megvalósult apportálással és az apport tárgyat képező ingatlanok ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésével (1997. évi CXLI. törvény 3.§. (1) és (2) bekezdése) tulajdonjogot szerzett. A felperest így, mint a perbeli ingatlanok tulajdonosát a birtoklás joga és a birtokvédelem megilleti, ezzel szemben az alperes az ingatlanok birtoklására érvényes jogcímmel nem rendelkezik. Az alperes ugyan a "C" ingatlan tekintetében a felperes tulajdonjogát nem vitatta, ugyanakkor tényként volt megállapítható, hogy az említett ingatlan egy részének használatáért az alperes havi rendszerességgel használati díjat vett fel egy perben nem álló természetes személytől, így a felperes zavartalan birtoklása e tekintetben sem volt biztosított.

A "C" ingatlan a felperes birtokába 2000. november 24-én került, majd azt utóbb "F" részére értékesítette. A "D" ingatlanok visszaadására végrehajtási eljárás keretében 2003. december 9-én került sor.

A felperes keresetét az eljárás során többször is módosította. Álláspontja szerint azzal, hogy az alperest 1998. július 20-ai levelében a perrel érintett ingatlanok birtokbaadására felszólította, de az alperes birtokbaadási kötelezettségének nem tett eleget, az alperes rosszhiszemű birtokossá vált. Ezért a "C" ingatlan vonatkozásában 1998. július 20-tól 2000. november 24-ig terjedő időre 5.885.100.Ft használati (bérleti) díjat kért, míg a "D" ingatlanok után 1998. július 20-tól 2003. december 9-ig 8.070.000.Ft bérleti díjat kért, így mindösszesen 13.855.100.Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az elsőfokú bíróság a 2007. január 17. napján kelt 13.G.40.019/2006/18. számú ítéletében kötelezte az alperest 13.955.100.Ft, valamint ezen összeg után járó késedelmi kamat, illetőleg 1.223.775.Ft perköltség megfizetésére.

A fellebbezés folytán eljáró Győri Ítéltábla a 2007. október 24. napján kelt Gf.II.20.084/2007/4. számú végzésében az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az

elsőfokú bíróságot újabb eljárásra utasította. Határozatában előírta annak vizsgálatát, hogy a "C" ingatlan az alperes birtokába mikor került, milyen időszakban volt a "C" ingatlan birtokosa, a felperes az ingatlan birtokbaadására mikor szólította fel az alperest, és milyen lépéseket tett a tényleges birtokbavételére. Ezen felül valamennyi ingatlan vonatkozásában vizsgálni kell a használati díj összegét is, mert az elsőfokú eljárásban addig beszerzett szakértői véleménynek a használati díjra vonatkozó része oly mértékben aggályos és hiányos, hogy arra ítéletet alapítani nem lehet.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság "G" építészmérnök, építési igazságügyi szakértő és ingatlan értékbecslőt kirendelte. A szakvélemény szerint a "C" ingatlan éves bérleti díja 2.608.080.Ft/év+áfa, a "D" ... hrsz-ú ingatlan éves bérleti díja 1.729.632.Ft, míg a "D" ... hrsz-ú ingatlané 661.920.Ft.

A felperes a szakértői véleményre figyelemmel keresetét összecszerűségében módosította, és mindösszesen 18.740.816.Ft használati díj és ezen összeg után járó késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta azt is, hogy a "C" ingatlan vonatkozásában további bizonyítékot csatolni nem tud. E körben a Legfelsőbb Bíróság Gf.VII.32.569/2001/5. számú részítéletében helyes tényállást állapított meg, és az abban foglaltak figyelembevételét kérte.

Az alperes a szakértői vélemény megállapításait vitatta, ezért az elsőfokú bíróság a szakértőt szóban meghallgatta, majd a 2008. június 9. napján kelt 13.G.40.151/2007/14. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 18.740.816.Ft-ot és ezen összegből 6.085.520.Ft után 1990. szeptember 22. napjától, 12.655.296.Ft után pedig 2001. február 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatot, valamint 716.337.Ft perköltséget. Határozata indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a "D" ingatlanok körében korábban az alperes jogcím nélküli rosszhiszemű birtoklását már megállapította, e megállapítását a Győri Ítéltábla Gf.II.20.084/2007/4. számú hatályon kívül helyező végzése nem érintette. A "C" ingatlan körében kifejtette, hogy a felperes a "C" ingatlan tényleges birtokába nem került. A felperes felszámolója az 1998. július 20-án kelt levelében felhívta az alperest az ingatlan birtokbaadására. A levél megírását követően a felperes a "C" ingatlan birtokbavételét megkísérelte, de csak az ingatlan alperes általi bérbeadását és ennek "H" általi bérletét tudta megállapítani. Az alperes 2000. május 15-ei levelében pedig - amely a "C" ingatlanra is vonatkozott - a birtoklást elismerte, mert azt válaszolta, hogy a felsorolt ingatlanokat a felperesnek nem kívánja átadni és „tulajdonosnak tartja magát”. Ezért az elsőfokú bíróság az 1998. július 20-ai birtokbaadási felhívástól az alperes 2000. november 24-ei lemondó nyilatkozatáig a "C" ingatlan vonatkozásában is a jogellenes alperesi birtoklás rosszhiszeműségét megállapította.

Az elsőfokú bíróság határozata indokolásában utalt még a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény 20.§. (1) bekezdésére, továbbá 36.§-ára, és kifejtette, hogy az ingatlanokat jogalap nélkül birtokló alperes - hozzájárulás vagy megállapodás hiányában - jogcím nélküli használónak is minősül, ezért a jó- vagy rosszhiszeműségétől függetlenül használati díjfizetési kötelezettsége fennáll. Ezen nem változtat az a körülmény sem, hogy az alperes az

ingatlanokat ténylegesen nem üzemeltette, a jogalap nélküli birtoklással a felperesi használat akadályozásával a "C" pince vonatkozásában a bérleti díj beszedésével a jogcím nélküli használat megvalósult. A használati díj mértéke pedig azonos a bérleti díjjal.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a "C" ingatlan körében a másodfokú bíróság korábbi hatályon kívül helyező végzésében adott iránymutatás szerint a bizonyítási eljárást nem folytatta le. Fenntartotta, hogy birtoklását a "D" ingatlanok tekintetében sem tartja rosszhiszeműnek. Kiemelte, hogy a birtokot az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonostól ("B") szerezte meg, így jóhiszeműsége a felperesi tulajdonjog bejegyzéssel sem szűnt meg. Rosszhiszeműségét legfeljebb a tulajdoni igényét elutasító jogerős bírósági határozat kézhezvételétől (2003. február 27.) lehetne megállapítani. Az elsőfokú ítélet a Lakástörvény 20.§-ára tévesen hivatkozik, mert ez a rendelkezés a lakások használati díjáról szól, és a 36.§. az egyéb helyiségekre ezt a szabályt nem terjeszti ki. Véleménye szerint a felperes jogszabálysértő módon járt el, amikor az apportálásról szóló taggyűlési határozatot 30 nap helyett több évvel annak meghozatal után nyújtotta be az illetékes földhivatalhoz. Az elsőfokú eljárásban kirendelt szakértő véleményét nem fogadta el, mert a szakértő az 1998. és 2003. év közötti időszakra a használati díj mértékét a 2007. évi ajánlati árakból határozta meg. A "C" ingatlant birtokba nem tartotta, rosszhiszeműen nem birtokolta, és összességében úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az ítélet tábla a másodfokú eljárásban feltárt adatok alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a per adatai alapján az alábbiak szerint pontosítja és egészíti ki:

Azt követően, hogy a "C" ingatlanra a földhivatal a felperes tulajdonjogát bejegyezte (1998. március 4.), a felperes felszámolója a "C" ingatlan birtokbavételét megkísérelte. Az ingatlanban "H" tartózkodott, aki egyúttal - elmondása szerint - a körbekerített ingatlant az alperes megbízásából őrizte. Az eredménytelen birtokbavételi eljárást követően a felperes ezért először 1998. július 20-án, majd 2000. április 28-án írásban felszólította az alperest az ingatlanok birtokbaadására. Az alperes 2000. május 15-ei válaszában az ingatlanok birtokbaadását kifejezetten megtagadta, majd utóbb, az ingatlanok kiadása iránt indított jelen perben közölte csupán (2000. november 24-én), hogy a "C" ingatlanra nem tart igényt. A felszámoló a "C" ingatlant 2000. november 24-ét követően vette jelképesen birtokba azzal, hogy az alperes utasítására "H" az ingatlant ismételten megmutatta, azt bejárták, és ezt követően "H" már a felperes engedélye alapján, a felperes érdekében őrizte az ingatlant annak értékesítéséig.

A fellebbezés az így kiegészített tényállás alapján nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból levont jogi következtetésével és döntésének indokolásával is a Győri Ítélet tábla egyetért.

A fellebbezés kapcsán az ítélet tábla az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek:

A Ptk.195.§. (2) bekezdése értelmében a jóhiszemű birtokos az addig terjedő időre, amíg a birtokot tőle a jegyző, illetőleg a bíróság előtt vissza nem követelik, a hasznokért és a károkért nem felelős. A (3) bekezdés szerint a rosszhiszemű birtokos köteles megfizetni azoknak a hasznoknak az értékét, amelyeket elfogyasztott, vagy beszedni elmulasztott, továbbá felelős a dologban bekövetkezett mindazokért a károkért, amelyek a jogosultnál nem következtek volna be. Ingatlan esetében a megtérítés módja a használat ellenértékének, azaz a használati díjnak a megfizetése. (Legfelsőbb Bíróság Pfv.I.21.662/2006/8. számú eseti döntése) A rosszhiszemű birtoklás esetei a Ptk. tételesen nem sorolja fel. A birtoklás rosszhiszeműsége megállapítható attól az időponttól, amikor a birtokos előtt nyilvánvalóvá válik, hogy az ingatlanhasználatra nincs jogcíme és a tulajdonos az ingatlant visszaköveteli tőle. (Legfelsőbb Bíróság Gf.IV.31.435/1998. számú eseti döntése)

A jelen ügyben a felperes a perbeli ingatlanok tulajdonjogát a törzstőke felemeléssel megvalósult apportálással és az apport tárgyát képező ingatlanok ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésével - nem vitásan - megszerezte. A felperest ezért mint a perbeli ingatlanok tulajdonosát a birtoklás joga megillette, ugyanakkor az alperesnek a birtoklásra jogcíme nem volt.

Az alperes az eljárás során azt valóban nem állította, hogy a "C" ingatlan tulajdonjogát megszerezte volna, de még azt is tagadta, hogy azt birtokában tartotta. A Legfelsőbb Bíróság Gf.VII.32.569/2001/5. számú részítéletében azonban az alperes birtoklását a "C" ingatlan esetében is megállapította abból a tényből, hogy ezen ingatlan egy részének használatáért az alperes havi rendszerességgel használati díjat vett fel egy természetes személytől ("H"). A Legfelsőbb Bíróság részítélete ítélt dolognak tekintendő, így az alperes továbbiakban sikerrel arra nem hivatkozhatott, hogy a "C" ingatlant nem birtokolta.

Az eljárás ezt követő szakaszában csak azt kellett vizsgálni, hogy az ingatlan mikor került az alperes birtokába, a felperes a birtokbavételt mikor kísérelte meg, illetve a birtokot az alperestől mikor kapta meg.

A peradatokból megállapítható volt az is, hogy a felperes felszámolója még az 1998. július 20-ai leveleinek megírása előtt az ingatlan birtokbavételét megkísérelte. Az ingatlanban már ekkor is az a személy tartózkodott és egyúttal őrizte is azt, ("H"), aki a csatolt feladóvevények tanúsága szerint a bérleti díjat az alperesnek fizette. Az alperes pedig arra nézve elfogadható magyarázatot nem adott, hogy "H" miért részére fizette a bérleti díjat. A felperes 2000. április 28-ai levelében pontosan megjelölte, hogy mely ingatlanok birtokbaadását kéri, felsorolásában a "C" ingatlant is feltüntette. Ezzel szemben az alperes válaszában azt közölte, hogy „az ingatlanok tulajdonosának tartja magát”. Ezzel a birtokba adást megtagadta, de arról a felperest nem tájékoztatta, hogy a "C" ingatlant nem is tartja birtokában. E közvetett bizonyítékokból pedig az állapítható meg, hogy az alperes az 1998. július 20-ai felperesi felszólító levél időpontjában is a "C" ingatlant már birtokban tartotta. Azt pedig maga az alperes sem állította, hogy birtoklásának bármilyen jogcíme is lett volna.

Így az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az alperesi rosszhiszemű birtoklást az 1998. július 20-ai felszólító levéltől egészen az ingatlan 2000. november 24-ei birtokba adásáig.

A "B" és az alperes a perbeli "D" ingatlanokat is érintő „apportcsere” megállapodásukat 1998. március 19-én kötötték meg. Ennek időpontjában a "D" ingatlanok ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonosa a "B" volt, így a "D" ingatlanok birtokbavételekor az alperes jóhiszeműen bízhatott abban, hogy az ingatlanok használatára érvényes jogcíme van. A felperes 1998. július 20-ai levelében azonban tájékoztatta az alperest, hogy 1993. évi szeptember 18-ai törzstőke felemelést - amelynek egyebek mellett tárgya volt a ... hrsz-ú "D" ingatlan is - a cégbíróság a cégjegyzékbe bejegyezte és az alperest az ingatlanok birtokba adására felszólította. Ha az alperesnek a felperesi levélben foglaltakat illetően kételye támadt volna, a közhiteles és mindenki számára nyitvaálló nyilvántartás adataiból (ingatlan-nyilvántartás, cégnyilvántartás) meggyőződhetett volna arról, hogy a felperesi levélben foglaltak valóságok. Így a "B"-vel 1998. március 19-én kötött apportcsere-szerződésnek a tárgya olyan ingatlanok voltak, amelyek korábban a "B" a felperesi gazdasági társasága apportált és az apportálásra figyelemmel a földhivatal a felperes tulajdonjogát bejegyezte. Az 1998. július 20-ai levél átvétele után már nyilvánvalóvá kellett válnia az alperes számára, hogy a "D" ingatlanok birtoklására érvényes jogcíme nincs. Ezen a megállapításon nem változtat az a tény sem, hogy az alperes a perben a "D" ingatlanok tulajdonjogának megállapítása érdekében viszontkeresettel élt.

A felperes jóhiszeműségének alátámasztása és kárenyhítési kötelezettsége teljesítésének igazolására alaptalanul hivatkozik az 1998. november 17-ei levelére, amelyben felajánlotta, hogy a felperes az ingatlanok hasznosítására tegyen javaslatot. Az alperesnek a felperest nem javaslatételére kellett volna felhívni, hanem helyénvaló és helyes eljárása az lett volna, ha az ingatlanokat az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonosnak kiadja. (Ptk.98.§.) A kifejtettekre figyelemmel ezért az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor az alperesi birtoklás rosszhiszeműségét a "D" ingatlanok körében is az 1998. július 20-ai felszólító levéltől egészen az ingatlanok birtokba adásáig megállapította.

Az elsőfokú bíróság a korábbi hatályon kívül helyező végzés (Gf.II.20.084/2007/4.) utasításainak megfelelően jár el akkor, amikor a használati díj mértékének meghatározása érdekében igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői véleményt szerzett be. "G" igazságügyi szakértő szakértői véleményét megindokolta, összehasonlító adatokkal alátámasztotta, a szakértőt az elsőfokú bíróság szóban is meghallgatta, így az alapos és aggálytalan szakértői vélemény alapján a használati díj összegét is helyesen állapította meg.

Az elsőfokú bíróság az alperest mint rosszhiszemű jogcím nélküli birtokost a Ptk.195.§. (3) bekezdése alapján kötelezte a felperes javára használati díj megfizetésére, ezért a Győri Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a Lakástörvénnyel kapcsolatos jogi indokolását - mint szükségtelent - mellőzi.

Az alperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Ptk.239.§-a folytán alkalmazandó Pp.78.§. (1) bekezdése szerint köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték, továbbá a jogi képviselővel eljáró felperes másodfokú képviseleti költségének a

megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj összegét a Győri Ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 8/2002. (III.30.) IM rendelet alapján 180.000.Ft-ban állapította meg.

G y ő r , 2009. január 14.

Dr. Szalai György sk.
tanács elnöke

a

Dr. Hammer Sándor sk.
előadó bíró

Dr. Farkas Attila sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: